

KURANDERA

HERNÁN HUARACHE MAMANI

HLEDÁNÍ PODSTATY ŽENSKÉ SÍLY

motto

duchovní román

motto

HERNÁN HUARACHE MAMANI

KURANDERA

HLEDÁNÍ PODSTATY
ŽENSKÉ SÍLY

Praha 2012

Přeložila Lucie Chvojková

Copyright © 2000 Hernan Huarache Mamani
Calle Ampatacocha N 109 Yanahuara, Arequipa, PERU.
info@hhmamani.com www.hhmamani.com
Translation © Lucie Chvojková, 2012

ISBN 978-80-7246-576-7

*Dokud bude v ženském srdci zářit světlo lásky, bude svět
v bezpečí. Pokud toto světlo zhasne, zachvátí svět nenávist
a lhostejnost a zahubí ho.*

Rose Mamaniové, mé matce, z jejichž úst jsem slýchal příběhy a legendy našeho národa a která mne naučila milovat všechny pozemské lidské bytosti. Té, která zavřela oči před jasnou hvězdou, oznamující příchod nové éry světla pro lidstvo a konec temnoty.

Mamě Qoyllurchiy, andské kurandeře (přírodní léčitelka a šamanka v jedné osobě – pozn. překl.), která žila v komunitě Ipana; kurandeře, která vládla vodnímu živlu, a strážkyni svatých inkých učení, jež mne osvětila svou moudrostí.

Tomase Quespiové, kurandeře a porodní bábě, která žila ve vesničce K'aqsi a dovolila mi navázat kontakt s dodnes existujícím tajným společenstvím žen ještě před třináctiletým obdobím teroru, který se v letech 1980 – 1993 snesl na Andy.

Matildě Casaové, jejíž bezmezná láska osvětila mé dětství a která mě naučila, že zvířata i rostliny umí mluvit.

Adrianě Huarachiové, mé duchovní matce, jejíž odosobněná láska osvětila můj život.

Všem indiánským ženám, které každý den bojují za zachování a obranu naší kultury.

Všem ženám světa, které bojují za lepší svět založený na míru, lásce a respektu.

POZNÁMKA AUTORA:

Dlouze jsem o povaze této knihy přemítal a mnohokrát jsem si položil otázku: Co mě opravňuje vyjadřovat se k této problematice? Nebylo by logičtější, aby takovou knihu napsala žena?

Do mysli se mi stále vracela slova mé učitelky Mama Qoyllurchiy, která ráda opakovala, že matky promlouvají ke světu prostřednictvím svých synů a učitelky prostřednictvím svých žáků. A tak jsem se jako žák rozhodl předat to, co mě naučila o nejkrásnějších a nejzáhadnějších pozemských stvořeních: o ženách.

Poznal jsem tuto ženu v komunitě Ipana, kde jsou dodnes uchovávána a předávána andská učení a tradice. To ona mne naučila, že život je škola, ve které je třeba naučit se milovat a pomáhat bližnímu.

Z úst Mama Qoyllurchiy jsem se dozvěděl, že v minulosti hrála andská žena velmi důležitou roli a aktivně se podílela na vytvoření nové společnosti: *Tawantinsuyo*. Byla to ideální společnost, která sdružovala čtyři regiony ve slavnou zlatou nebo stříbrnou říši Inků – pod těmito jmény je známa v západní historii. Vyprávěla mi o ženském vzdělávacím centru *Ajllawasi*, které existovalo před více než pěti sty lety. Tuto instituci založily ženy *Mamakuna*, které zde předávaly učení *Pachamamy* – učení, které umožňovalo pochopit a respektovat přírodu. Toto vědění vychovávalo Inky, kterým se říkalo *Děti Slunce*. Jejich úkolem bylo šíření duchovního světla po celých Andách. Tak tomu bylo až do příchodu Španělů.

Díky Mama Qoyllurchiy jsem si uvědomil skutečný význam ženy a obrovské síly, jež je v ní ukrytá a se kterou by mohla řídit společnost. V současné době dochází ve světě k velkým změnám. V důsledku nezodpovědného používání vědy a technologií zažívá Země opravdovou ekologickou katastrofu. A nikdo nemůže lépe pochopit vážnost problému než žena, protože je to ona, kdo pracuje s živly země, vody, vzduchu a ohně.

Krok za krokem si stále více žen uvědomuje, že je naše planeta ohrožena velkým nebezpečím a instinktivně se snaží zmobilizovat svou sílu a energii, aby našly nějaké východisko. Pokaždé, když se podívám na nějakou ženu, pomyslím na to, co říká naše dávná tradice: „Klíč ke vstupu do šestého lidského cyklu, do nového tisíciletí, bude v rukou žen.“ A jako by jim bylo toto proroctví prozrazeno, mnohé z nich vědomě nebo nevědomě tento klíč hledají. Díky němu budou mít důležitou roli a vezmou zpět do svých rukou otěže lidstva, které jim byly kdysi odebrány.

Žena si ještě není vědoma toho, jakou roli v budoucnu sehraje, stejně jako si není vědoma nesmírných schopností, které má a na které už dávno zapomněla.

Rozhodl jsem se napsat tuto knihu, abych šířil vědění své učitelky a abych ukázal, jak vypadala andská iniciační cesta, po které se vydávaly moudré ženy našeho národa, aby strážily v tajnosti posvátné učení *Pachamamy*.

Zkušenosti mladé dívky Kantu může využít jakákoliv žena. Děj tohoto příběhu ukazuje, že žena je schopna znovu se ujmout role, kterou jí příroda předurčila. Na dlouhé cestě své přípravy nám hlavní hrdinka ukáže, že je možné nalézt v sobě silnou vůli, odvahu a energii potřebnou k tomu, aby dokázala změnit směr svého osobního příběhu tím, že v sobě promění bolest, osamělost a smutek v radost, přátelství a pocit naplnění. Ukáže nám také, že je třeba rozbít klec, vytvořenou některými muži ve snaze podrobit si ženu. Jen bez této klece může vzniknout rovnocenný vztah mezi mužem a ženou založený na spolupráci.

Osoby tohoto příběhu jsou skutečné, ale jejich jména i jména míst byla změněna, aby nedošlo k narušení jejich klidu a soukromí.

Snažil jsem se vyprávět tento příběh co nejvěrněji, i když jsem z něj vypustil některé jeho části, aby byl srozumitelný a čtivý.

HERNÁN HUARACHE MAMANI

1.

MÁŠ VELKOU MOC

Bouřka ustala, ale na vyprahlou a žíznivou půdu Coporaque se nepřestal snášet vytrvalý déšť. Temné mraky zcela pokrývaly nebe, jako by chtěly oznámit, že v této části Peru právě začalo období dešťů. Silný liják postupně zeslábl na jemný déšť. Malý, sotva sedmiletý chlapec jménem Tilico vyběhl do ulice hrát si v kalužích. Skákal bosýma nohama ve vodě a stříkal ji všude kolem. Náhle se zarazil a zůstal ohromeně stát: dům, který stál opodál, olizovaly plameny. Rozběhl se domů s křikem: „U sousedů hoří! Na střeše jsou plameny!“ V tu chvíli už ale byly výkřiky „Hoří!“ a „Oheň!“ slyšet všude kolem. O několik minut později začal vyzvánět na poplach i kostelní zvon.

Ženy i muži vyběhli na ulici s křikem: „U Quispů hoří!“ Někteří dorazili vyzbrojeni vědry, žebříky a motykami. Ze slámy na střeše zvlhlé deštěm šlehalo vysoko k nebi plameny. Lidé rozrazili vstupní branku, přeběhli malou zahrádku a na zemi u vchodových dveří hořícího domku spatřili Kantu. Ležela tam bezvládně

v promočených šatech. Skupinka čtyř lidí ji velmi opatrně zvedla ze země a přenesla na bezpečnější místo, zatímco se ostatní – mladí i staří – zoufale snažili uhasit oheň.

Dívka náhle jako by procitla ze sna. Bylo zřejmé, že neví, co se stalo. Otevřela oči. Překvapil ji dav lidí shromážděný kolem ní. Všichni ji udiveně pozorovali. Starý Tata Facundo zoufale plakal, zatímco jeho žena Mama Santusa si ji smutně prohlížela a soustředěně jí masírovala břicho a hrudník.

Kantu je znala. Všichni byli indiáni jako ona. Nosili pestrobarevné oblečení vyrobené z vlny ovcí a lam. Někteří z nich neměli žádnou pokrývku hlavy a z mokrých vlasů jim stékaly dešťové kapky. Jiní měli na hlavě mokrou čepici nebo *chullos*¹. Někdo měl na nohách typické andské sandály, vyřezané z pneumatik, ostatní byli bosí.

„Sláva! Sláva!“ vykřikoval Facundo, který přestal plakat a zasmušilý výraz jeho tváře vystřídal zářivý úsměv.

„Pospěšte si! Musíme jí sundat ty mokré šaty,“ křikla Mama Santusa a nepřestávala Kantu energicky masírovat. Kromě hrudi a břicha jí začala třít i paže. Pak osušila Kantu obličej, zvedla jí hlavu a položila si ji na paži.

„Ach milá holubičko! Mysleli jsme, že už jsi nás opustila navždycky,“ pronesl dojatě Tata Facundo, když si utíral slzy. „Vezměte suché deky a oblečení. Honem! Odneseme ji ke mně!“

Facundo byl obyčejný, prostý stařec, který se vždycky staral o dění kolem sebe. Měl rád bližního svého a svůj národ považoval za jednu velkou rodinu. Na světě neexistoval člověk, který by si na něj mohl stěžovat. Byl velmi citlivý a sdílel s ostatními jejich trápení, jako by byla jeho vlastní. Neuměl číst ani psát, ale dobře věděl, co je to otcovská láska. V jeho domě se vždycky našel kousek chleba, přístřeší a dobrá rada. I když Kantu nebyla jeho po-

¹ Špičatá čepice s díly, které zakrývají uši.

krevní příbuzná, měl ji moc rád a bral ji jako svou dceru. Rád jí říkal „holubičko“, bylo to něžné oslovení, které obyvatelé And často používají, když mají oslovit nějakou ženu. Připomíná lásku a něžnosti, které si mezi sebou holubi vyměňují.

Krátce nato dorazila i Mamma Josefa. Hubená, mlčenlivá, někdy trochu nedůtklivá žena. Vypadala zamyšleně, občas i trochu tajemně. Když šlo ale o pomoc druhým, byla vždycky ochotná a vstřícná. Přestože bydlela jen o pár domků dál, s Kantu se nikdy nedala do řeči. Jen na ni pokaždé hleděla a usmívala se. Ten den měla Josefa na sobě temně modrou sukni, šedou halenu se vzorem fuchsiové barvy a přes ramena měla přehozenou deku. V ruce nesla další deky na přikrytí dívky, ale jakmile ji spatřila, vykřikla: „Potřebuje suché oblečení. Krvácí! Honem! Musíme ji ihned ošetřit!“

Když nesli sousedé Kantu do Facundova domu, pozorovala celou cestu úplně mokrou zem, po které ještě stékaly drobné potůčky dešťové vody. Otočila hlavu směrem k jejich domu: ve slaměné střeše zčernalé ohněm zela velká trhlina, kterou bylo možné zahlédnout trámy a kulatinu. Několik mužů si ve velkém zmatku podávalo vědra s vodou a snažilo se získat kontrolu nad ohněm, jiní tloukli mokřými dekami do stále ještě doutnajících slámy. Starci, ženy i děti, všichni ve svých pestrobarevných oděvech stáli na ulici a pozorovali zoufalý boj s ohněm.

V tu chvíli si Kantu vzpomněla, co se před několika hodinami stalo... Hleděla na nebe opřená zády o vchodové dveře. Hrozivá černá mračna se rychle přibližovala. Vypadalo to, že odpoledne konečně smočí vyprahlou zemi první déšť. V dálce na obzoru byly mraky tak černé, že zcela zakryly hory pod sebou. Nebyly vidět ani jejich obrysy. Znenadání se zvedl prudký vítr a rozpo-
hyboval listy eukalyptu. Na dvorku se utvořil vzdušný vír, který jako obrovský vysavač nasával suché listí, papírky, kousky plasty i drobné smetí.

Kantu zůstala stát ve dveřích a sledovala, co se děje. Dlouhé vlasy jí v silném větru poletovaly kolem obličeje. Tělo jí chránila halena a dlouhé kalhoty. Zdálo se, že se mohutná černá mračna přibližují stále rychleji, když tu náhle vítr začal měnit směr. Nebe vmžiku potemnělo a zčernalo. Několik minut poté se začalo blýskat. Vypadalo to, jako by se nebe otevíralo, roztínané stále znovu bezpočtem zlatých nožů a mečů. Blížila se jedna z těch bouřek, které se často nevidí, s hromy, blesky a burácením, nesoucím se vzduchem jako kanonáda.

Kantu necítila žádný strach. Za tu dobu, co žila v této vesničce přimknuté k hoře, zažila několik velmi silných bouřek.

Byla zrovna uvnitř domu, když náhle z ničeho nic pocítila silný neklid. Hřmění se přibližovalo. Nějaký hlas kdesi uvnitř jako by křičel, aby utíkala ven. Na chvíli zaváhala, ale pak se rychle dala do běhu. V té chvíli zaslechla ohlušující ránu. Jejím tělem projela bolest, jako by se do něj zabodávaly tisíce jehel, a zároveň ucítila zápach spáleniny. A pak najednou neviděla vůbec nic. Zdálo se jí, že se propadá do bezedné hlubiny.

Když přišla Kantu znovu k vědomí, cítila bolest v každém kousku svého těla, z nosu a uší jí tekla krev. Starci ji položili na jednoduchou postel. Pak vyšli z místnosti, aby uklidnili ostatní sousedy. „Slečna Kantu byla zasažena bleskem, ale žije. Potřebuje ošetření a péči. Zůstane tady, dokud se nevrátí její rodiče.“

Elektrický výboj ji naštěstí nezasáhl v plné své síle. Téměř se jí podařilo mu uniknout. Kdyby ji zasáhl přímo, zcela jistě by ji zabil. I tak ji brutálně srazil k zemi, přestože už byla několik metrů od domu.

Kantu chtěla vstát, ale prudká bolest v ramenou a zádech ji přikovala zpět na lůžko. Hlava jí třeštila. Měla pocit, že se jí každou chvíli rozskočí. Všechno se seběhlo tak rychle. Skoro tomu nemohla uvěřit. Nemohla se hýbat, její tělo úplně znečitlivělo. Mama Santusa a Mama Josefa ji svlékly a začaly jí oblékat suché

oblečení. Jakmile se ale látka dotkla kůže, po celém těle jí přejel mráz. Vnímání doteku nebylo stejné jako dřív. Jako by se kůže oddělila od těla. Cítila svírání na hrudníku, bránící jí v dýchání. Silná bolest jí projela podél celé páteře.

Pokusila se vstát, ale tělo ji neposlouchalo. Snažila se promluvit, ale její ústa nevydala ani hlásku. V očích se jí zračila bolest. Cítila se bezmocná, bezbranná a slabá. Zaplavil ji strach ze smrti a její vnitřní hlas křičel: „Jsem živá! Nechci umřít! Chci žít!“ Ta slova ale zněla pouze v její hlavě. Z očí jí po tváři stékaly slzy velké jako hrách.

Když Mama Santusa uviděla, že Kantu pláče, pohladila ji po hlavě a začala jí ožehlé vlasy ještě zvlhlé deštěm sušit dekou.

„Odpočívej. Snaž se moc nenamáhat. Blesk ti našťestí nic neudělal. Uvidíš, že ti brzo bude zase dobře,“ řekla a opět jí začala masírovat hrud² – tentokrát vlažnou směsí léčivých bylin. Kantu se začalo dýchat mnohem lépe. Vzápětí se ale rozklepala. Čelist se jí tak roztřásla, až jí začaly cvakat zuby.

Přinesli jí bylinkový čaj, který připravila porodní bába Mama Jovita. Byla to stará prošedivělá žena s obličejem zcela zbrázděným vráskami. Světlo v jejích očích ale vypovídalo o velké vnitřní síle a silné nezakrotné duši. Ovládala tajemství bylin a přiběhla na pomoc hned, jak se dozvěděla, že je ve vesnici někdo zraněn. Stačilo, aby Kantu vypila několik doušků vlažné tekutiny a hned měla pocit, že se jí síly zase vracejí. Pak ji přepadla únava. Víčka jí tak ztěžkla, že nedokázala udržet oči otevřené. Zavřela je a okamžitě usnula.

„Nechme ji odpočívat. Bude-li se za tři dny cítit lépe, bude to znamenat, že se uzdravuje. Jinak bychom museli zavolat nějakého kurandera². Ale možná si ji blesk vybral, aby se kurandera stala právě z ní...“ řekl jeden z přítomných starců.

² Osoba, která měla roli přírodního léčitele a šamana (pozn. překl.).

Podle staré pověry jsou ženy a muži zasažení bleskem předurčení k tomu, aby se z nich stali kuranderové. Toto přesvědčení souvisí s léčením za pomoci *Pachamamy*³, které používali léčitelé známí jako *Hampi kamayoq*⁴. I když je dnes toto léčení už jen velmi málo rozšířené, existují komunity, kde se stále ještě používá. Ve společnosti *Tawantinsuyo*⁵, kde byla zavedena dělba práce, se řešení zdravotních problémů svěřovalo těm nejschopnějším a nejzdatnějším jedincům. Proto byl lékař považován téměř za mudrce. A protože úkol, kterého se měl zhostit, nebyl vůbec jednoduchý, musel být silnou osobností a disponovat navíc zvláštními schopnostmi. Mezi jeho povinnosti nepatřilo jen léčení lidí. Bojoval i s neduhy a nemocemi, které sužovaly rostliny a zvířata. Proto byl *Hampi kamayoq* vždy obestřen tajemstvím a mocí. Své dovednosti jako představitost, úsudek, abstrakci a pozorovací schopnosti používal v mnohem větší míře než průměrní lidé. Patřil k uzavřené skupině jedinců, která byla součástí společenského jádra komunity.

Hampi kamayoqové se setkávali v uzavřených skupinách, kde jim byla předávána tajná zaklínadla a byli seznamováni s různými rituály a léčitelskými technikami. Procházeli velmi podrobnou teoretickou i praktickou přípravou a skoro vždy patřili k vrstvě kněží. Náročný proces zasvěcení začínal ve *Wamaqu*. Byli také podrobováni půstům, odříkání, zkouškám odolnosti, fyzickým i mentálním cvičením a v neposlední řadě se učili překonávat strach z neznáma. Jejich strava byla skoro výhradně vegetariánská a zahrnovala byliny, kořeny, ovoce, ale hlavně kukuřičná zrna. Nesměli jíst maso ani ryby a měli zákaz pít alkoholické nápoje.

³ Vesmírná Matka, Matka Příroda.

⁴ Kněz léčitel nebo kurandero.

⁵ Označuje území náležející k říši Inků, rozdělené do čtyř regionů s hlavním sídlem Cuzco.

Jejich učení bylo zdlouhavé, přísné a namáhavé. Cílem byla tělesná i mentální sebekontrola. Žili v malých skupinách na odlehklých místech pod vedením člověka zvaného *Amauta* – muhrce schopného objasnit všechny záhady lidské duše. Museli se také seznámit s historií svých předků, dávnými legendami a mýty i všemi svátky a slavnostmi, během nichž docházelo k předávání různých léčebných metod. Půst jim neměl činit žádné problémy. Účastnili se také obřadů, které se každoročně pořádaly k očistě těla. Budoucí léčitelé si museli osvojit mnoho znalostí, poznat léčebné schopnosti bylin, amuletů, masáží a dokonale pochopit neviditelný svět. Ti, kdo získávali tyto znalosti a přijímali staré tradice, byli nazýváni *Hampi kamayoq*.

Byli mezi nimi jedinci, kteří viděli do minulosti, přítomnosti i budoucnosti. Používali k tomu listy koky, obilná zrna nebo zvířecí vnitřnosti, především morčat nebo lam. Jiní zase dokázali navázat kontakt s přírodními silami a uměli komunikovat s blesky, sluncem i měsícem. Někteří mohli promlouvat s duchy svých předků, zatímco jiní měli schopnost komunikace s duchy *Apukana*⁶ – duchy ochraňujícími člověka.

Budoucí léčitelé byli vybíráni na základě určitých neobvyklých schopností, ale mohli také toto poslání zdědit po některém ze svých rodičů nebo blízkých příbuzných. Občas se však stalo, že budoucího léčitele označil svým zásahem blesk. Osoby, které byly vybrány tímto způsobem, zaučoval přímo kurandero a předával jim veškeré své znalosti.

Po první španělské invazi do Peru se zdálo, že byli všichni léčitelé tohoto typu vyhlazeni a jejich znalosti se tak nenávratně ztratily. Strážci tohoto dávného učení se však scházeli potají a tradice se tak i nadále důsledně předávala z otce na syna. Mezi širokými vrstvami obyvatelstva zůstala zachována jen povrchní

⁶ Strážní duchové, kteří žijí v nejvyšších horách.

znalost, kterou je možné definovat jako lidové léčitelství – jakýsi druh všeobecné přírodní farmakologie nazývané *Hampi Qhato*. Léčitelé, porodní báby a jasnovidci, na které se lidé obraceli, byli strážci části dávných učení a znalostí a mohli předepisovat léčivé byliny a jiné medikamenty. Dodnes v některých částech jižní Ameriky takoví medicinmani – strážci starých učení – žijí. V jižním Peru a v Bolívii jsou celkem známí *Yatiriové*⁷ a *Quamileové*⁸, strážci tajemství léčení pomocí bylin, kteří křižují oblast Sierry se svými mošnami plnými amuletů, léčivých prostředků a bylin.

O lidech zasažených bleskem by se toho dalo napsat mnoho. Některé národy dodnes věří, že takový člověk je vyvolen, aby se stal kuranderem. A proto byli starci z Coporaque přesvědčeni, že byla k tomuto úkolu vybrána i Kantu. Zcela však opominuli skutečnost, že Kantu ničemu takovému nevěřila. Žila v dvousettisícovém městě Cuzco, vybaveném dvěma univerzitami, pětadvaceti středními a mnoha základními školami, mezinárodním letišťem a tisíci autobusy, které nepřetržitě křižují ulice města.

Cuzco je třetí největší město Peru, napůl andské a napůl západní. V minulosti bylo hlavním městem říše *Tawantinsuyo*, dnes je důležitým jihoamerickým turistickým centrem a archeologickou metropolí. Jeho obyvatelstvo tvoří běloši, západní turisté, míšenci a domorodci. Kantu bydlela v domě, který postavili její rodiče v samém centru tohoto lidnatého města.

Byla to krásná indiánská dívka v plném rozpuku. Měla středně vysokou postavu a jemnou, hedvábnou pleť barvy mědi. V jemných rysech jejího obličeje vynikaly něžné a zároveň velmi živé oči a rudá, smyslná ústa. Svým dlouhým krkem připomínala půvabnou vikuňu, nejelegantnější zvíře celých And. Bujně poprsí, útlý pas, pevné boky a krásné nohy dohromady tvořily

⁷ Učenec, mudrc, žijící na břehu jezera Titikaka.

⁸ Bolivijský kurandero.

štíhlou a souměrnou postavu. Hotová indiánská Venuše, zrozená v andských horách.

Kantu byla srdečná, usměvavá dívka a snažila se vidět život vždycky z té lepší stránky. Byla inteligentní, citlivá a odmalička bylo zřejmé, že má silně vyvinutou intuici i vrozenou schopnost vcítit se do druhých lidí. Tyto schopnosti ale nijak vědomě nerozvíjela a raději se věnovala studiu. Svým rodičům dělala jen samou radost. Nemarnila čas bezcílným poflakováním a povrchní zábavou jako jiné dívky jejího věku. Večírků, které pořádali její vrstevníci, se účastnila jen výjimečně. Její rodiče si přáli, aby ona i její sourozenci vystudovali a získali solidní postavení, a tak se Kantu na svou budoucnost svědomitě připravovala.

Když se José Quispe se ženou vrátili domů, našli svůj dům ohořelý, a ještě k tomu zraněnou dceru, o kterou se starala sousedka Mama Santusa. Půjčili si auto a odvezli Kantu rychle do nemocnice v Cuzcu, aby měla tu nejlepší péči a byla co nejdříve zase v pořádku. O několik dní později byla z nemocnice propuštěna a vrátila se domů.

Po nehodě se jí začaly dít divné věci. Často mívala vize. Jako na velkém filmovém plátně se jí v mysli zjevovalo, co se stane jiným lidem. Postihlo ji také několik duševních i tělesných slabostí, které ji na několik měsíců upoutaly na lůžko. Snažila se je léčit prostřednictvím klasické medicíny, ale nepomáhalo to.

Matku její stav velmi znepokojoval a chtěla, aby ji prohlédnul kurandero Anselmo z jejich vesnice. Dívka pochybovala, že muž s tak chatrnými medicínskými znalostmi by jí mohl nějak pomoci. Kantu žila v Cuzcu odmalička. Chodila tu na základní školu a teď tady studuje pedagogickou fakultu. Navštěvuje také kurzy cizích jazyků a informatiky. Ze zdejšího života se vytratily i poslední zbytky dávné kultury a zcela je nahradil model západní civilizace. Nový životní styl, nový způsob myšlení, nová věda, nové náboženství, nový jazyk. Zcela nový způsob existence.

Kantu návštěvu kurandera stále odmítala a snažila se najít pomoc u mnoha lékařů. Ti ale na jejím těle neshledali nic divného. Podrobili ji celé řadě vyšetření včetně rozborů krve. Nakonec dospěli k názoru, že u ní propuklo psychické onemocnění a doporučili jí hospitalizaci v psychiatrické léčebně. Její matka ale stále věřila, že kurandero by jí mohl pomoci. Stále do dcery hučela, aby zašla za Anselmem, až Kantu konečně přikývla. Jednou odpoledne tedy vyrazily do vesnice a zamířily k chýši, kde muž žil. Byl to první kurandero, se kterým se Kantu měla ve svém životě setkat, protože podobným věcem nevěřila. Souhlasila jenom proto, aby jednou provždy umlčela neodbytnou matku. Byla z toho otrávená. Vůbec se jí ke kuranderovi nechtělo. Matka ji však neúnavně povzbuzovala: „Anselmo je dobrý. Uvidíš, bude se ti líbit.“

Měla tím na mysli, že je Anselmo skutečný kurandero, ne jako ti šarlatáni, kterých je všude plno. Kantu jí podrážděně odsekla: „Mami, přestaň! Já na tyhle věci nevěřím. Jak tě mohlo napadnout, že mě může vyléčit nějaký šarlatán. Doktoři řekli, že jsem psychicky nemocná. Potřebuju odpočívat, nemám pracovat a nemám se rozčilovat.“

Matka byla žena středního věku. I když měla podsaditou postavu, byla velmi mrštná. Obličej barvy mědi, protkaný vráskami, zvýrazňovaly dvě malé oči s živým pohledem. Dlouhé černé vlasy si splétala do mohutných copů, které jí sahaly až do pasu. Problémy celé rodiny se snažila vždycky řešit v klidu a s optimismem. Těšila se všeobecné důvěře. Lidé ji uznávali a měli ji rádi.

Prodávala v malém stánku s občerstvením. Ve městě nosila moderní „západní“ oblečení, ale doma v Coporaque se oblékala tradičním způsobem. Na hlavě čepici z hnědé vlny s barevnými štrápci přes uši a vlněný přehoz přes ramena. Sukně ladila barevně s botami, které nosila jak v prostředí komunity, tak ve městě, protože ji dobře chránily před horským chladem.

Kráčela pomalu a Kantu šla za ní. Aby prolomila mlčení, náhle se ke své dceři otočila a začala jí domlouvat: „Dceruško, dej na mě aspoň tentokrát. Nemáš co ztratit a návštěvu zaplatím já.“

„Ten muž nás jen připraví o peníze, nic jiného“, odsekla Kantu.

Matka si nešťastně posteskla: „Ach jo, Kantu. Ty jsi nenapravitelná! Když ti nepomohli doktoři, neznamená to, že ti nemůže pomoci někdo jiný. Třeba se to podaří Anselmovi. Poprosila jsem ho, aby se na tebe podíval, než půjde do práce. Měla bys vědět, že tyto léčitele neživí jejich zvláštní schopnosti, ale půda, kterou sami obdělávají. A jestli tam na nás teď čeká, tak jen proto, že mě zná a že si mě váží.“

Když dorazily ke kuranderově chýši, zakleply na dveře. Neozvala se žádná odpověď, a tak matka zavolala v kečuánštině: „*Hampusqayki?* (Je tu někdo?)“

Ze skromného stavení vyšel asi šedesátiletý indián. Měl střední, lehce svalnatou postavu se širokým hrudníkem a pleť měděné barvy. Opálený obličej zvrásnělý sluncem a chladem lemovaný prošedivělé vlasy. Pronikavé černé oči upřel nejdříve na matku a pak na dceru. Chvíli je obě zkoumal a pak se záhadně posmál.

Kantu ho pozorně sledovala. Když se dal s matkou do řeči, výraz v jeho tváři se změnil a prozářil ji srdečný úsměv. Na nohou měl typické andské sandály a byl oblečený v pruhované košili a omšelých, vybledlých kalhotách, které byly kdysi šedé. Kantu si všimla, že je měl ohrnuté do půli lýtek. Jeho tvář budila důvěru. Těžko to mohl být podvodník. Měl široký nos, plná ústa a husté řasy. Oči měl lehce zarudlé, pravděpodobně věkem nebo vysokým tlakem.

„Pojďte dál,“ mávl rukou směrem dovnitř.

Kantu vešla s matkou v patách a ta hned spustila: „Done Anselmo... Jak jsem ti říkala... Chtěla jsem tě poprosit, abys vyléčil mou dceru. Má slabé nervy. Nesmí se namáhat. Něco ji znepoko-

juje. Dějí se jí divné věci. Přivedla jsem ti ji, protože si myslím, že bys jí mohl pomoci.“

Don Anselmo si dívku pozorně prohlížel. Jeho oči zkoumaly postupně Kantin obličej, tělo, ruce i nohy. Přestože byla úplně oblečená, měla pocit, jako by muž viděl až do jejího nitra. Pak jí položil tři prsty – ukazováček, prostředníček a prsteníček – na zápěstí, aby zkontroloval její puls. Nakonec se dotkl prsty Kantiných spánků a zeptal se: „Jak se cítíš?“

Kantu byla stále ještě špatně naladěná. Ani trochu se jí nechtělo s mužem spolupracovat, a tak mu odpověděla dost neochotně. „Já přesně nevím. Cítím se dobře, i když ostatní si myslí něco jiného. Jsem tu jenom proto, že mě k tomu donutila moje matka.“

„Opravdu? Tak se na to podíváme. Zkusíme zjistit, co ti vlastně je a jak bych ti mohl pomoci.“ Anselmo se krátce zamyslel, aniž by přestal dívku sledovat pohledem. Pak se otočil na matku a řekl jí: „Mohla bys nás tu nechat chvíli o samotě? Chtěl bych si s Kantu popovídat mezi čtyřma očima.“

Dívce se nelíbilo, že měla zůstat s kuranderem sama. Nevěděla, co se bude dít, ani na co se jí bude ptát. Podívala se ustrašeně na matku, ale ta jen kývla na znamení, že má zůstat. Kantu nezbylo než poslechnout. Anselmo se na ni přátelsky podíval a mlčky ukázal na prázdnou židli. Posadila se za masivní stůl, na který pak kurandero rozprostřel asi čtyřiceticentimetrový plátěný ubrousek se třemi sřapci na každém cípu. Na něj položil další barevný ubrousek. Pak vyndal z malého sáčku několik listů koky. Ubrousek s listy několikrát přeložil, takže z něj vytvořil ještě menší čtverec a začal se potichu modlit. Pak provedl s ubrouskem několik pohybů do všech čtyř světových stran a pronesl pár zaříkávadel na uctění listů koky, jejichž pomocí chtěl určit Kantinu nemoc.

Obyvatelé And používají kokové listy k nahlížení do minulosti, přítomnosti, věštění budoucnosti a ke čtení v lidské mys-

li už po celá tisíciletí. Jejich prostřednictvím určují také nemoci a různé fyzické nebo psychické problémy. Podle andské tradice není tato rostlina jen obyčejnou potravinou a lékem, ale především látkou s magickými účinky, které umožňují rozmlouvat s duchovním světem.

Kantu pozorovala starcovo počínání se zvědavostí a údivem. Když se jí povedlo odtrhnout z něj oči, začala se rozhlížet po místnosti, ve které se nacházeli. Až v té chvíli si všimla, že místo podlahy byla jen udusaná hlína. Chýše měla stěny z kamene a neomítnutých cihel. Stará slaměná střecha byla zčernalá od kouře z krbu, umístěného v rohu místnosti. Z jednoho trámu visel provaz a jeho konec byl připevněn ke stěně. Asi sloužil ke zvedání košíku s jídlem, aby se k němu nedostali psi, kočky a hlodavci.

Anselmo se posadil čelem ke Kantu, přiblížil ruku s balíčkem k jejím ústům a nakázal:

„Třikrát na něj foukni a pak buď zticha.“

Kantu poslechla. Stařec balíček zase rozvázal a rozprostřel listy koky po celém ubrousku. Zvedl hrst listů do výšky, nechal je spadnout zpět na ubrousek a několikrát to zopakoval. Prohlížel si spadané listy a začal je od sebe oddělovat. „Nemusíš mi nic říkat. Řeknu ti, co vidím já. Lidé si myslí, že ses zbláznila, protože jsi začala vidět jejich budoucnost. Víš, co se stane, můžeš předpovědět i velmi nepříjemné věci a to jim vadí. Tvé podivné pocity způsobuje jasnovidectví. Jsi naprosto zdravá a tvému tělu nic nechybí. Ale to, co dokáže vidět tvá duše, se ve tvém těle ukládá, a proto se necítíš dobře.“

Stařec se na ni zadíval a s vážným výrazem ve tváři dodal: „Děvenko, máš dar věštit budoucnost a může se z tebe stát velká vědma.“

Kantu ho pozorně poslouchala a snažila se vtisknout do své paměti každé jeho slovo. Podívala se mu smutně do očí a pronesla: „Bála jsem se, že mi řeknete právě tohle.“

„Ale to je pravda. Ty máš dar věštit budoucnost.“

„Já vím,“ řekla a po tváři jí začaly pomalu stékat slzy. Po chvíli pohnutým hlasem pokračovala: „Lidé si myslí, že jsem se zbláznila, ale tak to není.“

„Ty nejsi blázen,“ ujistil ji kurandero. „Jen se v tobě probudily schopnosti, které ti byly dány a které zatím neumíš ovládat. Cvičením je můžeš dál rozvíjet, ale budeš se muset také naučit je kontrolovat, abys jich mohla využívat jen ve chvíli, kdy budeš sama chtít.“

„Já chci být normální, chtěla bych být jako dřív. Chci se vídat s kamarádkami a s lidmi, kteří jsou mi blízcí. To, co říkám, jim ale vadí, a tak se mi začali všichni vyhýbat.“ Bylo vidět, že je unavená. Najednou nečekaně vybuchla: „Třeba před několika týdny jsem přijela na návštěvu sem do vesnice. Šli jsme s tetou na procházku a potkali jsme jednu starou paní, kterou znám už dlouho. Tehdy jsem smutně řekla: ‚Téhle stařence už zbývají jen dva týdny života.‘ ‚Zemře?‘ zeptala se mě teta znepokojeně. Přikývla jsem. A za dva týdny stařenka opravdu umřela.“

Jednou jsem odpočívala v našem bytě ve městě a tatínek se tam bavil s nějakým kolegou o krádeži, ke které došlo u nich v práci. Když jsem zaslechla jejich rozhovor, náhle jsem vstala, šla jsem k tatínkovi a pošeptala mu do ucha: ‚Tati, ukradl to tenhle člověk, ale z krádeže budeš nakonec obviněn ty.‘ A přesně tak to bylo.

A pak mě navštívila jedna moje sestřenice, která se měla vdávat. Jak jsem ji uviděla, řekla jsem: ‚Tvůj snoubenec ti uteče od oltáře.‘ Musela jsem to vyslovit, bylo to silnější než já a pak se to bohužel skutečně stalo. Moje sestřenice mi to nikdy neodpustila. Je přesvědčená, že jsem ji proklela, ale já jsem jí nikdy nepřála nic špatného. Ty obrazy a myšlenky se jednoduše objevují v mé mysli. Říkám jen to, co vidím,“ dodala sklíčeně Kantu. Její krásná tvář se stáhla do bolestné grimasy a začala potichu plakat.

„Rozumím ti, maličká...“ řekl kurandero a snažil se ji utěšit. „Jestli chceš být zase jako dřív, pomůžu ti. Ale proč chceš být normální? Toto je dar, který nemá každý. Některé ženy mohou časem tyto schopnosti získat, pokud opravdu chtějí a hodně se snaží. Ale těch, kdo se s touto energií a s těmito schopnostmi narodily, je opravdu málo. Matka příroda k tobě byla štedrá. Pokud budeš chtít, my, léčitelé, tě můžeme tyto schopnosti naučit používat, ale jestli chceš raději být úplně normální žena, mohu tě tvých schopností zbavit.“

„Ano, prosím vás o to. Nechci vidět do budoucnosti. Už mi to stačilo,“ řekla souhlasně. „Chci být zase normální.“ Slzy jí nepřestávaly stékat po tváři.

„Dobře. Ale chci, abys věděla, že nejsi blázen a nikdy jsi nebyla. Je to prostě stav mysli vyvolaný schopnostmi, které máš. Ale pokud opravdu chceš být jako dřív, vyléčím tě,“ řekl stařec a soucitně se na ni podíval.

„Udělejte všechno, co je třeba. Chci být jako dřív.“ Byl to zoufalý souhlas.

Kurandero se naposledy pokusil ji zviklat a namítnul: „Příroda ti dala dar a ty, místo abys za něj byla vděčná a naučila se ho používat, ho chceš takhle promrhat. Ale nakonec je to tak vždyc-ky. Tyto schopnosti jsou často dány lidem, kteří o ně stojí nejmé-ně. Dobře... Vysvětlím ti, co máš dělat.“

Když matka s dcerou odešly, Anselmo ještě dlouho přemýšlel o schopnostech, které se v mladé dívce probudily. Zásahem blesku může lidská bytost, ať už muž nebo žena, získat zvláštní a překvapivé schopnosti přímo od *Apakunů*, velkých duchů světla. V případě Kantu nezasáhl blesk její tělo přímo, ale stačilo to k tomu, aby se v ní probudily schopnosti, které už měla.

„Ta maličká si není vědoma svých schopností ani toho, že by mohla pomáhat jiným lidem,“ pomyslel si smutně, když si ve své malé chýši připravoval oběd. Místnost mu sloužila jako ku-

chyň, obývací pokoj i ložnice zároveň. Z terakotového hrnce se začal ozývat zvuk, který oznamoval, že se voda začíná vařit. Hodil do hrnce několik brambor, kousek suchého masa a přisypal obilnou mouku. Začal směs míchat dřevěnou vařečkou a pokračoval, dokud nezhoustla.

I během jídla nepřestával na lidi zasažené bleskem – slavné *Alto Misayoq*⁹ – myslet. Ve městě jim říkali *Paqos*, neboli ti, kteří se po zásahu bleskem stali knězi-léčiteli. Podle tradice zasáhl blesk jejich tělo hned třikrát. První blesk je zabil, druhý rozložil tělo na malé části a třetí je zase složil zpět do původní podoby. Když procitli, byli často dost daleko od místa, kde je blesk zasáhl a na těle měli vždy zranění ve formě kříže. Vedle nich ležel kámen zvláštního tvaru s červenými proužky zvaný *Qhaqya Mesa*¹⁰. Každý proužek znamenal ochranu jednoho ducha světla. Kdo byl vyvolen deseti duchy *Apukuna*, byl považován za obzvláště mocného. Byl tedy *Paqo* nebo *Kallpaq*¹¹ a byl pod ochranou duchů po dobu tří a více let. Na konci tohoto období ztratil vyvolený také schopnosti, které mu byly propůjčeny.

Ve dnech, které po setkání s kuranderem následovaly, šla Kantu podle jeho rady na několik masáží, držela zvláštní dietu, cvičila doma sérii doporučených cviků a v předepsaných hodinách brala naordinované bylinné přípravky. Vize, které jí byly tak nepříjemné, zmizely. Byla zase tou dívkou jako dřív a její život se vrátil do starých kolejí.

Setkání s Anselmem bylo pro Kantu zcela novou zkušeností. Poprvé ve svém životě viděla, že se dá k problémům přistupovat

⁹ V dnešní době se tímto jménem označuje nejvyšší stupeň v hierarchii kněžů-léčitelů.

¹⁰ Meteorit z křemene, který bývá nalezen vedle lidí zasažených bleskem.

¹¹ Kurandero, který vstupuje do kontaktu se živoucími silami Přírody.

různým způsobem – řešit je prostřednictvím klasické medicíny praktikované lékaři a specialisty, nebo se obrátit na lidové léčitele, kteří používají způsoby léčby předávané z generace na generaci. Anselmo si získal její důvěru. Konkrétními činy jí dokázal, že je opravdovým kuranderem a ne nějakým podvodníkem, jak si zpočátku myslela. Ukázal jí svou schopnost dokonale se vcítit do druhých i hluboké znalosti ženské a mužské psychologie, které daleko převyšovaly schopnosti velké části vzdělaných lidí. Zrodilo se mezi nimi upřímné přátelství a Kantu věděla, že s jeho pomocí může pochopit mnoho věcí, které ji dosud znepokojovaly.

Kantu zajímal způsob, jakým ji kurandero uzdravil a chtěla se také dozvědět něco víc o schopnostech, které v ní blesk probudil. Jednoho dne se Anselma zeptala: „Jak se může někdo tak změnit jen zásahem blesku?“

Muž se na ni usmál. „Maličká, příroda propůjčuje mnoha lidem velké schopnosti, ale většinou v nás zůstávají neprobuzené. Život, který vedeme, všechno, co děláme, jak myslíme a cítíme, pomalu způsobuje, že kanály, jejichž prostřednictvím můžeme komunikovat s přírodou, se zavřou. Ženy jsou obvykle duchovnějšími a méně materiálními bytostmi než muži, a tak mají k těmto schopnostem snadnější přístup. Tak jako v jiných ženách, tyto schopnosti dřímají i v tobě. Některé z nich se ve tvém těle probudily, když do tebe uhodil blesk. Kdyby tě zasáhl plnou silou, byla bys mrtvá. Tím, že o tebe jen zavadil, přežila jsi a jeho síla změnila tvoji bytost. Otevřela ve tvém těle energetické kanály, které jsem pak zase zavřel, abych tě vyléčil.“

Kantu hleděla do dálky, kde právě slunce zapadalo za vysoké hory. Anselmova slova zněla v jejím nitru jako ozvěna. Ticho prolomila až mužova mírná slova: „Maličká, je čas vrátit se domů, brzy se setmí a začne být zima.“

Než se Kantu vydala na cestu, dodal ještě: „Dostala jsi vzácné schopnosti. To, co se v tobě probudilo, je dar. Máš v sobě velkou

vnitřní sílu a mohla bys ji používat jak ve svůj vlastní prospěch, tak ve prospěch ostatních. Kdybys chtěla, ještě by to šlo.“

Kantu si pomyslela, že nemá význam se o tom bavit. Schopnost předpovídat budoucnost jí způsobila příliš problémů. „Anselmo, musím běžet, dobrou noc,“ rozloučila se spěšně a vykročila rychle směrem ke dveřím.

Byl krásný večer. Otevřela se před ní nádherná scenérie. Slunce na obzoru právě zapadalo. Zlatý kotouč změnil svou barvu na ruměnou a nebe nad ním se zbarvilo do červena. Rámovaly ho jen vysoké šedé hory, které házely dlouhé stíny na všechno kolem a mraky na nebi nepřestávaly měnit své barvy.

Kantu se tím úchvatným představením kochala celou svou bytostí a v uších jí přitom zněla Anselmova slova: „Máš schopnosti, které budeš moci používat, jen pokud budeš sama chtít.“

2. PRO LÁSKU MŮŽE ČLOVĚK ZTRATIT ROZUM

Během dalších návštěv kurandera se Kantu rozhovorům na téma svého vyléčení a věšteckých schopností vyhýbala velkým obloukem a dávala si pozor, aby Anselmovi nepokládala žádné otázky, které by mohly stočit hovor tímto směrem. Jednou se za ním Kantu vydala, aby se ho zeptala na svoji budoucnost. Seznámila se totiž s jedním mladým inženýrem a začala s ním chodit. Snila o tom, že se vezmou, ale něco neurčitého ji znepokojovalo a často si pokládala otázku: „Opravdu se stanu jeho ženou?“

Její obavy pramenily ze skutečnosti, že ona byla indiánka a on běloch. Rasová diskriminace byla v jejich městě stále ještě hluboce zakořeněna a logicky s sebou nesla i ekonomické, politické a především sociální problémy. Kantu nemohla vyloučit, že

rodiče jejího přítele nebudou s takovým sňatkem nikdy souhlasit. Byla by s ním opravdu šťastná? Kdy ji požádá o ruku? Budou spolu mít děti? Chtěla znát odpovědi na všechny tyto otázky, které se jí honily hlavou, a moc dobře věděla, že Anselmo by jí na ně uměl odpovědět. Když ji tenkrát vyléčil, ukázal jí své věštecké umění a během dalších návštěv měla možnost poznat jeho zvláštní schopnosti ještě několikrát. Obyvatelé vesnice mu slepě věřili a stále říkali: „Anselmo vidí úplně všechno. Když čte z listů koky, nic mu neunikne, protože je nejen kurandero, ale i jasnovidec.“

To odpoledne ho Kantu chtěla poprosit, aby jí předpověděl budoucnost. Zda se její život spojí se životem muže, kterému se zcela odevzdala a do kterého byla až po uši zamilovaná, si přála vědět více než cokoli jiného.

Po cestě k Anselmově chýši se její mysl zatoulala k okamžiku, kdy Juana poznala. V té době byla zasnoubená s Luchem, který byl do ní hluboce zamilovaný a stále na ni naléhal: „Kantu, kdy se vezmeme?“ To, co k němu cítila ona, však byla spíš sesterská láska nebo kamarádství a rozhodně si neuměla představit, že s ním stráví zbytek života.

Všechno se seběhlo zcela nečekaně na večírku organizovaném jednou kulturní asociací. Když s Luchem tancovali, ucítila na sobě něčí upřený pohled. Snažila se zjistit, komu patří. Byl to neznámý mladík, který stál kousek od ní a jeho pohled byl pronikavý, vyzývavý, rozhodný a bez jakékoliv známky pochybnosti. Na malou chvíli, která se zdála věčností, se jejich pohledy střetly. Po celém těle jí přeběhl mráz. V tom muži bylo cosi fatálního a magického. Otrásla se, ale nemohla od podmanivého pohledu neznámého muže odtrhnout oči, a tak se na něj dívala dál. Jako by se tím jejich duše spojily jednou provždy. Procítila až ve chvíli, kdy do ní kamarádka tančící vedle šfouchla loktem: „Co ti je, Kantu? Vypadáš jako uhranutá. Že by tě zaujal támhleten týpek?“

Nic na to neřekla, ale v jejích očích se zračilo okouzlení, kte-

ré v ní Juan vyvolal. Když hudba dohrála, pokračoval hlavní program různými prezentacemi. Jednu z nich měl i její přítel Lucho, který záhadného muže znal. Byli kamarádi. „Juane, představuji ti svou přítelkyni Kantu,“ řekl Lucho. V průběhu večera ji Juan několikrát vyzval k tanci a zahrnoval ji lichotkami: „Jsi úžasná tanečnice. Tvé pohyby jsou dokonalé. Bylo by krásné mít takovou přítelkyni.“

Když se na ni svůdně podíval, celá zčervenala. Nic podobného nikdy necítila. Měla pocit, že se vznáší v oblacích. Cítila se jako v pohádce. Srdce jí divoce bušilo, jako by mělo každou chvíli vyskočit ven z hrudi. Juan si ihned všiml účinků, které jeho lichotky vyvolaly.

„Mohla bych být tvou kamarádkou a možná i něco víc,“ odpověděla mu Kantu, překvapená svými vlastními slovy.

Taková smělost nebyla její povaze vlastní, ale v tu chvíli nepromlouvala její hlava, ale srdce. Ten muž ji dokonale pobláznil. Zapomněla na celý svět. I na Lucha.

Juan si byl už zcela jistý, že má Kantu ve své moci, a pošeptal jí sladce do ucha: „Nechtěla by ses jít na chvíli projít na vzduch? Je tu hrozná vedro.“

Beze slova ho následovala. Byla chladná noc. Zamířili k blízkému parku. Za svitu měsíce v úplňku, který se jim zdál větší než kdy jindy, si hleděli do očí. Měli v nich zvláštní třpyt. Paprsky měsíčního světla dopadající na Kantinu tvář podtrhovaly její krásu a prozrazovaly povolnost zamilované ženy. Na malou chvíli ji ovládl pocit, že ztrácí půdu pod nohama. Juan se na ni něžně podíval, objal ji kolem ramen a ona se k němu přitiskla. Políbil ji nejdřív na tvář a pak na čelo. Kantu byla zaskočena vlnou vášně, která ji zaplavila. Pohlédli si znovu do očí a jejich rty se spojily ve vášnivém polibku. Líbali se, jako by se znali odjakživa. Tiskla se k jeho tělu jako omámená. Žár vášně zcela ovládl všechny jejich smysly. Jakmile si oba uvědomili, co se děje, odtáhli se od sebe.

„Měli bychom se vrátit k ostatním, ale musím přiznat, že tvoje krása mě úplně očarovala,“ pošeptal jí Juan s úsměvem. „I já jsem ve tvé blízkosti zmatená. Ale než se vrátíme, ještě jednou mě obejmi,“ žadonila Kantu a její oči byly plné touhy.

Juan se nenechal dvakrát prosit, znovu ji pevně objal a pokračoval v líbání. Doufala, že ta chvíle nikdy neskončí. Zatoužila, aby se čas navždy zastavil. Juan od sebe Kantu trochu oddálil, aby jí viděl dobře do očí, a zašeptal: „Kantu, toužím po tobě. Chtěl bych být stále s tebou. Naše setkání mě nějak vyvedlo z míry.“

„Já jsem taky v šoku. Moje hlava stávkuje. Vůbec nedokážu myslet. Dělam jen to, co cítím,“ odpověděla a znovu se k němu přitiskla. Lačnými ústy hledala jeho rty a znovu ji zaplavila vlna pocitů, které do té doby neznala.

Juan začal tušit problémy, a protože nechtěl, aby se situace příliš zkomplikovala, namítl: „Nemyslíš, že děláme něco, čeho bychom mohli později litovat?“

„Ne,“ odpověděla Kantu. „Jsi muž, kterého jsem vždycky toužila potkat. Muž, pro kterého bych udělala cokoli na světě. Juane, ještě nikdy jsem to nikomu neřekla, ale s tebou je všechno tak přirozené... já... miluju tě. Je to něco, co nedokážu kontrolovat.“

Juan se trochu odtáhl a pronesl: „Měli bychom se vrátit.“

„Máš pravdu, Juane. Víím, že bych měla jít ke svému příteli, ale něco mi v tom brání. Nohy mě vůbec neposlouchají. Opravdu se chceš vrátit?“ zeptala se s očima široce rozevřenými, jako by chtěla do sebe pohltnout.

„Bože, Kantu, dost. Zašli jsme moc daleko. Jdeme,“ odpověděl rozhodně a snažil se zjistit, jestli Kantu myslí vážně to, co říká.

„Juane, zůstaň u mě, chci být s tebou,“ žadonila dál.

Díval se na ni. Pokoušel se pochopit, co se děje. Nakonec odpověděl: „Dobře. Kvůli tvému bláznovství asi ztratím kamaráda, ale jak ti mohu říci ne?“ A zatímco ji znovu tiskl k sobě, drmolil mezi polibky v posledním marném pokusu o odchod: „Jdeme,

než toho budu litovat... Jsem zmatený... Já se tady snažím zabránit katastrofě, která by zničila mé kamarádství s Luchem a způsobila problémy i tobě. A ty zaháníš i tu trochu vůle, která mi ještě zbyla.“

V těsném objetí se vzdalovali opuštěnými cestami. On ji zahrnoval polibky a ona mu je vášnivě vracela.

Kolikrát už si ve svém srdci tuhle situaci představovala! První setkání s láskou. Nechtěla svou mysl ani na chvíli zastavit. Potřebovala se stále přesvědčovat, že to není sen. Jakýsi vnitřní hlas na ni naléhal, aby se vzpamatovala. Na moment zatoužila uniknout z bludného kruhu, ve kterém se začínala motat. Byl sladký, ale nebezpečný. Cítila se jako ptáček vedle vinoucího se hada. Ví, že se stane jeho kořistí. Přesto neuletí a dokonce mu skáče vstříc.

„Chceš, abychom šli někam, kde nás nebude nikdo rušit?“

Spontánně přikývla na souhlas. Juan ji odvedl k nějakému domku, a když otvíral dveře, jednoduše řekl: „Tady bydlím.“

Vešli dovnitř. Dům byl starý a dost neuklizený. Když si uvědomila, že s ní Juan nezůstal v obývacím pokoji a vede ji rovnou k ložnici, trochu zaváhala. Před dveřmi se pak jako na povel zastavila. Juan si všiml jejích obav, vrátil se k ní a začal ji vášnivě líbat. Jeho sladký a hluboký pohled ji obměkčil a zahnal všechn její strach. Už se nebránila. Juan ji odvedl k posteli.

Styděla se. Nikdy se s nikým nemilovala. Nesměle se na něj usmála a přiznala se: „Jsem ráda, že jsme tady, ale trochu se bojím.“

„Bojíš se, že ti ublížím?“ usmál se na ni trochu uličnický a vypadal v tu chvíli spíš jako kluk než jako dospělý muž.

„Já nevím. Je to poprvé, co...“ Zvedla oči směrem k němu. „... co takhle s někým jsem.“

Roztomile se na ni usmál, něžně ji pohladil a zašeptal: „Mám tě rád. Jsi zlatíčko, miluju tě.“

Malou chvíli, která se zdála být nekonečná, oba mlčeli. Pak

k ní dvěma pomalými kroky přistoupil, přitisknul ji k sobě a políbil ji s veškerou něžností a vášní, jaké byl schopen. Kantu cítila teplo i vůni jeho těla. Vůbec se nesnažila se z jeho objetí vymanit, i když si to nedokázala jakkoli zdůvodnit. Přitiskla se k němu naopak ještě víc a uvědomila si, že její ústa na jeho polibky vášnivě odpovídají. Měla pocit, že uběhly hodiny, než se jejich rty znovu spojily.

„Chci tě, Kantu. Víím, že máš strach. Ale já tě miluju, opravdu,“ usmíval se na ni Juan, zatímco jí prsty rozepínal knoflíčky na halence. Jeho ruce ji pomalu hladily po ramenou. Nepatrně hlesla: „Juane... prosím... já...“

Přitiskl ji k sobě ještě těsněji. Ucítila vášeň proudící jejím tělem. Opřela si čelo o jeho hrud' a opět se přestala jeho smyslným dotekům bránit.

Vzal její obličej do dlaní, dlouze se jí zahleděl do očí a zašeptal: „Kde jsi celý život byla, Kantu?“ Místo odpovědi se k němu přitiskla tak silně, jako by ho k sobě chtěla připoutat navěky.

Mezi polibky a doteky jí Juan opakoval stále dokola: „Kantu, Kantu, toužím po tobě.“

Lehli si na postel. Juan ji hladil po rukou, líbal ji něžně po celém obličejí a s velkou jemností ji svlékl. Měla sametově hebkou pleť. Vdechl její vůni. Mírně se zaklonil, aby se mohl pokochat její krásou. Měděná barva Kantiny pleti ostře kontrastovala s jeho opálením. Přejel očima harmonické křivky celého jejího těla. Znovu se objali. Dlouze se vzájemně hladili a vášnivě se líbali.

Kantu byla přesvědčená, že tohle je láska. Láska na první pohled. Juan jí šeptal sotva znatelná zamilovaná slůvka. Zněla jako sladká hudba, která jí přinášela nesmírné potěšení.

Jeho srdce tlouklo stále silněji. Všechno bylo mnohem hezčí, než si kdy dovedl představit. Kontakt s její pevnou a pružnou pleťí, která byla zároveň jemná a měkká, Juana rozpaloval stále víc.

Už neměla chuť utéct jako na začátku. Něco v jejím nitru se zlomilo a zcela se Juanovi odevzdala. Natažená po boku tohoto muže se cítila jako obětina na oltáři lásky. Oči jí zářily a jejími sevřenými rty unikaly výkřiky a vzdechy, které po věky doprovázejí milování mezi mužem a ženou.

Juanovy podmanivé polibky a doteky ji pomalu zaváděly do kouzelného světa lásky. Zažívala pocity bezbřehého štěstí.

Juan se položil na ni a rukou jí sevřel rameno. Vnímala sílu jeho těla i teplo doteku jeho ruky. Když ucítila, jak jí Juanovo koleno rozvívá stehna, znovu si uvědomila, že je to poprvé. Juan si všiml, že jí po tváři z koutku oka stéká slza.

„Jsi smutná, lásko?“ Jeho hluboký hlas zněl něžně.

„Ne, to není smutek. Jsem šťastná, že tu jsem teď právě s tebou.“ Podívala se na něj a pak pokračovala: „Ty si možná myslíš, že jsem nespoutaná a protřelá žena bez předsudků, ale já jsem ještě panna.“

Juan znehybněl, ale nic neřekl. Byla to ona, kdo prolomil ticho, když se ho zeptala: „Tobě to vadí?“

„Ne, vůbec ne, možná tě to ale bude napoprvé trochu bolet. Budu se snažit být jemný,“ odpověděl a znovu ji políbil. A pak se s Juanem milovali. A díky jeho něžnosti, opatrnosti a ohleduplnosti zkušeného muže to bylo nádherné.

V rozhodující chvíli se přimkla s veškerou silou k Juanovu tělu a zaplavil ji pocit štěstí, že mu patří, že je jeho. Když dosáhl vrcholu, cítila se nejšťastnější a nejdůležitější ženou ve vesmíru. Měla pocit, že se celý svět točí jen okolo ní.

S Juanem zažila zcela nové pocity nepopsatelného štěstí. Té noci plné lásky se Juan dokázal dotknout nejintimnějších míst její bytosti. Proměnil ji v zamilovanou a vášnivou ženu. Stále jí šeptal: „Lásko moje, jsi můj život, jsi nejkrásnější žena na světě. Miluju tě. Jsem do tebe blázen.“

„Pevně mě drž,“ prosila ho. „Ach Juane, já tě miluju! Miluju tě. Miluju tě k zbláznění.“

„A já tě zbožňuju. Celou noc ti budu opakovat, jak jsi krásná, jak jsi nádherná,“ říkal a hladil ji přitom po vlasech.

Cítili se unavení a prázdní. Leželi vedle sebe bok po boku a jejich těla byla vzájemně propletená. Juan jí pošeptal: „Měli bychom si asi trochu zdřímnout, co ty na to?“

„To by bylo fajn. Vůbec se mi nechce se od tebe odtrhnout, ale musím jít. Kdybych se dnes v noci nevrátila, doma by měli strach,“ odpověděla a spěšně se oblékla.

I Juanovi to bylo moc líto, ale také se začal oblékat, aby ji doprovodil. Venku byla zima, do které se mu vůbec nechtělo, a tak se ještě pokusil Kantu přemluvit: „Zůstaň, lásko. Chtěl bych se vzbudit a mít tě ve svém náručí.“

Políbila ho na čelo a položila mu ukazováček na rty. „Někdy jindy, Juane. Dneska se musím vrátit domů.“

Nikdy necítila k žádnému muži takovou blízkost. Vždycky byla zvědavá, jaké bude její první setkání s opravdovou láskou, a když se to teď konečně stalo, zjistila, že je to jediný a naprosto zásadní důvod, proč žít.

Mávli na taxi, které je během několika minut odvezlo až ke Kantině domu. Bydlela v moderní dvoupatrové budově s velkými okny, natřené nazeleno. Jakmile dorazili, vytáhla klíče z kabelky a zamířila k jednomu z postranních vchodů. U dveří se na něj otočila a řekla: „Já bydlím tady... Doufám, že se zítra uvidíme. Vlastně ne. Doufám, že se uvidíme každý den.“ Dlouze ho políbila a pak se vymanila z jeho objetí. Odemkla, potichu otevřela dveře a jako myška proklouzla bytem až do svého pokoje. Byla chladná noc a venku štěkali psi, zatímco její milý mával na další taxík.

Když Juan dorazil domů, natáhl se na postel, aniž by se svlékl. Byl příliš rozrušený. Myslel na to, co se tu noc přihodilo. V hlavě si promítal každé slovo, každý pohyb, každé gesto. Jak se to vlastně všechno seběhlo? Na včerejší večer neměl žádný konkrétní

plán a rozhodně ho ani ve snu nenapadlo, že by mohl prožít něco podobného. Kantu měla úžasné tělo a byla nejkrásnější, nejsmyslnější a nejpřitažlivější žena, se kterou kdy byl. Mezi vzpomínkami na kouzelné chvíle s Kantu se propadl do hlubokého spánku a vzbudil se, až když už slunce stálo na obloze hodně vysoko.

To bylo jejich první setkání. A po něm následovalo mnoho dalších. Spalující vášeň z nich prýštila jako sopečná láva. Kantu měla v hlavě jen Juana. Muže, se kterým ochutnala radosti lásky. Muže, se kterým zažila ty nejpříjemnější pocity ve svém životě. Konečně věděla, jak vypadá skutečná láska. Už nebyla tou dívkou jako dřív. Cítila se být opravdovou ženou.

Kantu toužila strávit zbytek života s Juanem a myslela si, že dalším přirozeným krokem by bylo se vzít.

„Juane, už jsme spolu dlouho a přála bych si, aby to bylo navždy. Proč naši lásku nezpečetíme svatbou?“ svěřila se mu jednoho dne Kantu se svými pocity.

Juan ztuhnul, Kantina slova ho překvapila. Po chvíli jí s úsměvem odpověděl: „Na to teď nemysli. Užijeme si naši lásku. Lépe se poznáme a pak... si o tom znovu promluvíme.“

Od té doby uběhla spousta týdnů a ona byla netrpělivá. Chtěla se za něj vdát co nejdříve.

Když ten den dorazila k Anselmovi, podala mu kokové listy a řekla: „Řekni mi, prosím, jaký je můj osud. Chtěla bych vědět, co mě v budoucnosti čeká a hlavně, jestli se vdám za muže, kterého miluju.“

Stařec si dívku zkoumavě prohlížel a z jejího pohledu pochopil, jak moc je zamilovaná.

„Uvidíme, co nám řeknou listy koky,“ odpověděl s úsměvem.

Pomalou a s jistotou začal provádět s listy všechny pohyby, které už Kantu dobře znala. Umožňovaly mu vstoupit do kontaktu se záhadnými přírodními silami. Ne náhodou ho všichni považo-

vali za velkého jasnovidce. Jeho obdivuhodná schopnost cestovat napříč časem a umění nahlížet do minulosti, přítomnosti a budoucnosti byly všeobecně známé.

„Z toho, co vidím, se mi nezdá, že by byla svatba zrovna na spadnutí,“ řekl. „Ale jestli si opravdu přeješ se za toho muže provdat, tak se ti to podaří. Musíš být rozhodná! Když budeš opravdu chtít, dosáhneš toho, že tě požádá o ruku. Máš v sobě takovou vnitřní sílu a moc, že může být tvůj jak tento, tak jakýkoli jiný muž, kterého si vybereš.“

„A co mám udělat, abych ho získala?“ zeptala se Kantu úzkostlivě. Stařec se na ni zadíval pohledem otce, který radí své zoufalé dceři.

„Děvenko, ve tvých očích vidím jen část tvé síly, zbytek je uvězněn ve tvém těle. Začni ji používat a vyhraješ. Jen tak získáš muže, kterého miluješ. Za týden bude měsíc v úplňku. Požádej ho, aby s tebou šel na noční procházku a zaveď ho na klidné místo, kde budete sami a nebude vás nikdo rušit. Když uvidíš měsíc pomalu stoupat nad hory, hodně otevři oči a podívej se na něj pronikavým pohledem. Zhluboka se nadechni, zadrž na chvíli dech a pak se otoč ke svému milenci. Dívej se mu upřeně do očí a nech z nejhlubšího nitra své duše vytrysknout tato slova a v duchu je opakuj: ‚Budeš můj. Staneš se mým mužem.‘ Když to uděláš, bude tě ještě víc milovat, bude tě vyhledávat a požádá tě o ruku. Budeš se chvíli vymlouvat, že si to musíš ještě trochu promyslet. Když uvidíš, že stále naléhá a ty si budeš jistá tím, že ho chceš, tak jeho nabídku k sňatku bez váhání přijmi.“

Anselmův hlas byl klidný a rozhodný, ale ona se necítila moc sebejistě a s úsměvem se ho zeptala: „A opravdu je to tak jednoduché? A co když to nebude tak, jak říkáš?“

„Bude. Musíš jen věřit moci, kterou máš a která tě odlišuje od ostatních žen,“ ujistil ji kurandero a schoval kokové listy, ze kterých věštil, zpátky do malé taštičky.

„Jak to můžeš takhle tvrdit? Jak si můžeš být jistý, že mám skutečně takovou sílu?“ zeptala se ho.

„Věděl jsem to od první chvíle, co jsi vstoupila do mých dveří,“ odpověděl nenuceně. „Poznal jsem, že máš tyto schopnosti podle toho, jak se díváš. Máš pohled typický pro *Akllakuny*.“

„Kdo to je? O jakých ženách to mluvíš?“ zeptala se Kantu překvapeně.

„Ehm,“ odkašlal si vyhýbavě, jako někdo, komu se nechce zacházet do podrobností, a snažil se jejich setkání ukončit. „Teď nemám čas ti to vysvětlovat. Musím jít pracovat. Je pozdě. Možná si o tom někdy znovu promluvíme.“

Místo peněz mu Kantu přinesla nějaké jídlo. Tentokrát odcházela s těžkým srdcem. Po cestě domů přemýšlela, jestli Anselmův plán bude na jejího milence platit. „Uvidíme,“ řekla si. „Třeba to nebude nakonec zase tak těžké.“

Rychlou chůzí zamířila k domu svých rodičů, který stál na úpatí jednoho kopce. Rodiče tam bydleli, už když se narodila. I když se po nějakém čase přestěhovali do Cuzca, ponechali si i nadále tento domek v Coporaque, malé vesnici s tisícem obyvatel a spoustou terasových políček, na kterých se pěstovala kukuřice, brambory a quinoa, které byly dědictvím Inků, ale i žito a pšenice dovezené Španěly.

Cestou potkala mnoho indiánských zemědělců zahalených do typického pestrobarevného oblečení. Všichni ji srdečně zdravili. Jako dcera jednoho ze členů komunity byla považována duchovně i za dceru všech ostatních. Měli ji rádi nejen kvůli její krásě, ale i kvůli hlubokému respektu, který chovali k jejímu otci. José Quispe si ho zasloužil svým srdečným chováním, velkorysostí a ochotou vůči druhým. Zemědělci na ni často mluvili kečuánsky a ona jim odpovídala jen milým úsměvem, protože ve městě, kde s rodiči žili, se mluvilo kastilštinou.

Kantu byla velmi krásná, ale byla indiánka, a tak byla trochu

nesvá kvůli tomu, že je její vyvolený běloch. Navíc mu nadbíhalo mnoho jiných žen, které mezi sebou navzájem soupeřily, aby ho získaly. „Uvidíme, jestli říká Anselmo pravdu. Provdám se za Juana, i kdyby jeho rodina byla proti a nepřijala mě,“ říkala si sama pro sebe, když kráčela zpátky k domu svých rodičů. Byl součástí skupiny domků na samém úpatí hor. Kolem příbytků se vinuly drobné keře vypadající z dálky jako rozčuchané vlasy.

Ve vesnici rostly také eukalypty, pinie a cypřiše, které sem někdo přivezl z města. Po stranách domu Kantiných rodičů stály další s pozinkovanou střechou, střechou ze slámy nebo tašek. Stěny domů byly jak kamenné, tak cihlové a některé z nich, hlavně ty dvoupatrové, byly omítnuté a natřené na bílo. V centru vesnice se tyčil katolický kostel. Po stranách mu vévodily dvě věže se čtvercovým půdorysem a šikmou střechou, která končila vikýřem pokrytým pozinkovaným plechem. Cesty ve vesnici byly celoročně velmi špatné – plné prachu v období sucha a v období dešťů zase nebezpečné a kluzké.

Coporaque se nacházelo v nadmořské výšce 3600 metrů a protékal jím potok, na jehož březích rostla poměrně chudá vegetace, typická pro tuto oblast. Většina obyvatel byla potomky slavných předků Inků, zakladatelů zlaté a stříbrné incké říše.

Dívat se do smířených tváří domorodců, kteří chodili po vesnici ve svém skromném a hrubém oblečení, bylo jako hledět do tváře minulosti a chudobě. Muži měli na sobě většinou oblečení černé, modré, světle šedé nebo béžové barvy. Nosili klobouky nebo čepice *chullos* zdobené štrápci a trásněmi. Ženy nosily oblečení v jasnějších barvách. Pokrývky ramen zdobily štrápci a halenky oživovaly pestrobarevnými stužkami nebo květy.

Vedli jednoduchý život. Jejich chudá obydlí s polorozpadlými střechami byla špatně udržovaná, nebyla do nich zavedená elektřina ani voda. Měli málo oblečení, které by je dobře chránilo před zimou. Jen tak tak přežívali. Živili se hlavně quinoou, pšeni-

cí, žitem, kukuřicí a bramborami, které pěstovali s nesmírnou námahou a za pomoci jen těch nejjednodušších nástrojů a náradí. Byli špatně organizovaní, nevzdělaní a smíření se svým osudem. Několik málo těch, kteří se rozhodli změnit svůj způsob života, uteklo do města nebo do klimaticky příznivějších oblastí.

I Kantini rodiče se rozhodli odejít. Občas, když měli potřebu uniknout městskému stresu, uchylovali se do svého domu na venkově. Pokaždé, když se José a jeho žena Manuela vraceli do Coporaque, brali s sebou i své děti. Během posledních cest s nimi chtěla jezdit především Kantu. Byli přesvědčeni, že i ona se cítí dobře v jejich indiánské komunitě a nevsimli si, že s nimi jezdí hlavně proto, aby mohla chodit za Anselmem, který se stal postupně jejím důvěrníkem a rádcem.

Když se Kantu vrátila domů, našla otce sedět na lavičce připevněné ke zdi. Četl nějaké staré noviny, zatímco matka chystala v kuchyni oběd. Kantu šla za otcem a posadila se vedle něj. On noviny zavřel a zeptal se jí: „Kde jsi byla, dceruško? Byla jsi pryč dvě hodiny!“

„Nepřeháněj, tati, byla jsem pryč jenom hodinu. Procházela jsem se trochu po vesnici,“ zalhala a snažila se utřídit si v hlavě myšlenky. „Něco tvoji hlavinku tíží, že ano, holubičko moje?“ řekl s úsměvem.

„Abych řekla pravdu, tak ano. Myslím, že je čas, abychom se s Juanem vzali a založili rodinu,“ odpověděla mu zdánlivě rozhodně, ale její pohled ji zradil a odhalil její vnitřní úzkost. „Přála bych si, abys mi dal svůj souhlas a požehnání.“

Otce zastihla ta slova zcela nepřipraveného a zůstal jako opářený. Když překonal počáteční překvapení, zeptal se ustaraně: „Opravdu se chceš vdávat?“ Marně se snažil vypadat přísně. Svou dceru velmi miloval. „Jsi ještě tak mladá, ještě jsi ani nedokončila studia a už se chceš vrhat do manželství. Nač ten spěch? Nejdřív v klidu dostuduj vysokou školu, získej diplom...“

Kantu studovala čtvrtý ročník pedagogické fakulty a měla se stát učitelkou.

„Tati, prosím tě, už nejsem malá holka,“ řekla a zčervenalou tvář schovala do dlaní, aby nebylo vidět, jak je zamilovaná. „Už mi bylo jednadvacet, a když se do pětadvaceti nevdám, zůstanu na ocet a stane se ze mě hysterka. A navíc budu velkou přítelkyní i tobě.“

Muž se tomu zasmál a dodal: „Nebojím se, že bys zůstala na ocet. Moc dobře jsem si všiml, jak se na tebe hoši dívají.“

Usmála se. Měla svého otce moc ráda. Byl to veselý muž, kterému nikdy nechyběl úsměv na rtech. Co bydleli v Cuzcu, velmi tvrdě pracoval, aby mohl jí a jejím bratrům dopřát dobré vzdělání. Přes den uklízel v jedné vládní budově a v noci dělal hlídače ve večerní škole, kde se naučil číst a psát. Aby v rodinném rozpočtu ještě trochu ušetřili, pracoval o víkendy na malém políčku za městem. Pěstoval tam zeleninu pro celou rodinu. Spoustu let těžce dřel, ale dělal to rád, protože doufal, že to zajistí jeho dětem lepší život, než měl on.

„Tatínku, neměj strach, školu dokončím, i když se vdám. Slibuju ti to. Budu tvrdě studovat,“ ujišťovala ho.

Otec zakroutil hlavou a pronesl smutně: „Dceruško, už jsem viděl spoustu takových případů a slyšel hodně příběhů, jako je ten tvůj. Když se vdáš a budeš mít děti, budeš se muset o všechny starat a studium opustíš. Dej na mě, dceruško. Dodělej školu, a až budeš mít v ruce diplom, můžeš se vdát, za koho budeš chtít. A jestli tě ten chlapec miluje, tak na tebe počká.“

Kantu se nehodlala vzdát. O nějakém čekání nechtěla ani slyšet a pohněvaně odsekla: „Tati, takhle se akorát pohádáme. Já si ho chci vzít a ty mi nechceš dát své požehnání. Požádala jsem tě o něj, jak se sluší a patří.“ Když skončila, vyběhla z místnosti.

Otec zůstal sedět se skloněnou hlavou, její neslušnost ho zraňovala. Málokdy ji viděl takhle se chovat. Asi prožívá složité ob-

dobí. Viděl jí na očích a cítil z jejích slov, že Juana Camaranga hluboce miluje. Proto ho požádala o dovolení si ho vzít. Nemusela žádat o souhlas, byla už dospělá, i když na něm byla ještě finančně závislá.

Juan byl vysoký, štíhlý běloch a chodil s neholenou tváří. Měl kaštanové vlasy, dlouhý štíhlý nos, plné rty a výrazné, pěkně tvarované obočí, které rámovalo oči s atraktivním pohledem filmových herců. Dokázal si s lehkostí sobě vlastní podmanit jakoukoli dívku. Měl svalnaté, pružné tělo. Byl hrdý, bojovný a elegantně se oblékal. Vyhýbal se setkání s Josém a v žádném případě se nesnažil získat si jeho přátelství. I když to byl slušný chlapec, Josému se na něm něco nezdálo. A co když si chce Juan s Kantu jen chvilku užít a pak ji opustí? Bílí muži mívají takové nehezké zvyky... Doufal, že časem milostná horečka opadne a Kantu se vzpamatuje.

Josého těšilo, že je jeho dcera krásná. Říkalo se, že *Pachama* k ní byla štědrá. Kromě toho, že byla krásná, měla i milou a laskavou povahu a byla stále veselá. Když byl unavený, šeptala mu milá slova, která mu dodávala sílu... Kantu chovala k ostatním respekt a také se nikdy nezalekla nových zkušeností. Oblékala se elegantně a velmi snadno bylo možné splést si ji s princeznou. Byla klenotem, který Juanovi nehodlal jen tak dát. Nechtěl, aby se stala jeho trofejí.

Mnohem raději by viděl svoji dceru zamilovanou do mladého profesora Filipa. Byl velmi slušný a hlavně to byl indián jako oni. Juan nebyl nesympatický, ale nebyl to milý člověk. Několikrát byl u nich doma, když vyzvedával Kantu. A neprojevil žádnou vřelost ani sympatie k němu ani ke zbytku rodiny. Omezil se na odměřenou slušnost. José si dobře pamatoval pohled plný hněvu a pohrdání, který jednou věnovala Juanova sestra jeho dceři, a pomyslel si ustaraně: „Pro Kantu bude těžké žít v takovém prostředí. A kdyby šel Juan žít sem k nám, cítil by se jako civilizova-

ný člověk žijící mezi stádem zvěře. Tak běloši s oblibou smýšlejí o indiánech.“

José svoji dceru hluboce miloval a jako správný otec si pro ni přál to nejlepší. V zemi, kde se potomci Španělů cítili být něco víc jen proto, že byli bílí a měli hispánské příjmení, už byl dávno zvyklý rasovou diskriminaci potkávat. Juanova rodina vlastnila kdysi rozsáhlé doly a stále se považovala za elitu společnosti, i když se její bohatství značně ztenčilo.

José nebyl pouhým zemědělcem smířeným s osudem. Získal určité vzdělání. Uměl se oblékat v městském stylu a díky práci na ministerstvu byl zvyklý konfrontovat se s lidmi ze všech sociálních vrstev. To, že je indián, prozrazovala pouze barva jeho pleti.

José nechtěl dceři o svých úvahách nic říkat. Doufal, že časem dostane rozum.

Až ve svém pokoji začala Kantu trochu přemýšlet. Juan jí ještě nenabídl, aby se za něj provdala, ani nepožádal o její ruku a ona už žádá své rodiče o požehnání. Stále myslela na Anselmova slova a čekala na úplňkovou noc. Postup, který jí doporučil, byl až příliš jednoduchý na to, aby jím dosáhly touženého výsledku. Bezmezně ale kuranderovi věřila, a tak doufala, že to nakonec přece jen bude fungovat.

Od chvíle, co Juana poznala, už uplynulo mnoho času a spousta věcí se od té doby změnila. Juan byl v popředí všech jejích myšlenek.

Konečně nastal tak dlouho očekávaný úplňk! Byla jedna z těch chladnějších nocí. Za horami vysvitlo třpytivé světlo měsíce. Kantu s Juanem seděli na lavičce v parku nedaleko jejího domu, blízké stromy je chránily před světlem pouličních lamp. Objímali se a vášnivě líbali. Podle Anselmovy rady vybrala Kantu místo, ze kterého bylo dobře vidět na měsíc stoupající už hezkou chvíli po nebi vzhůru. S očima široce rozevřenými upřela

pohled na noční nebeské těleso. Nadechla se a pak se otočila na Juana. Dívala se mu upřeně do očí a přitom s veškerou vroucností svého srdce v duchu opakovala: „Budeš můj, staneš se mým mužem.“ Hleděli si vzájemně do očí a dlouhou chvíli zůstali zcela nehybní. Kouzlo momentu přerušil až Juan, když zašeptal: „Lásko moje, dneska v noci ti svítí oči víc než kdy jindy. V jednu chvíli jsem měl pocit, že z nich vyšlo zvláštní světlo a proniklo hluboko do mého nitra.“

„To muselo být světlo mé lásky,“ odpověděla sladce. „Byla to veškerá láska, kterou k tobě cítím a touha žít navždy s tebou.“ „Tak to se budeme muset vzít,“ řekl Juan dojatě. Při těch slovech Kantu poskočila radostí a začala ho líbat na ruce i tváře a šeptala: „Děkuju, lásko, nikdy jsem nebyla šťastnější. Bude nádherné stát se tvou ženou.“

Od toho dne byli zasnoubeni. Juana city, které nikdy dříve nezažil, překvapily. Nechal se jimi unést a vyslovil to neblahé slovo svatba. Už se to nedalo vzít zpátky. Kantu pochopila jeho slova jako žádost o ruku a souhlasila. Opravdu se mu líbila. Byla jako dar z nebes. Nebyla jen krásná, ale měla i silné kouzlo osobnosti, vytríbený vkus, byla elegantní a také velmi smyslná. Dokázala se mu zcela oddat, vášnivě a s láskou. Zbožňoval schůzky s ní a za nic na světě by se jich nechtěl vzdát. Na sňatek se ale necítil připravený. Vyslovil to slovo ve slabé chvílce. Vždycky si říkal, že se ožení až ve středním věku. Teď si chtěl užívat života.

Velmi často běží myšlenky zamilovaných po dvou paralelních osách, které jsou odsouzené k tomu, že se nikdy nezkříží. Oba zamilovaní mají nějaký záměr. Záměr jednoho ale nemusí být vždy v souladu se záměrem toho druhého. Stejně to bylo s Kantu a Juanem. Ona ho milovala, on ji měl rád. A milovat a mít rád není totéž!

3.

NE VŽDYCKY VŠECHNO JDE TAK, JAK ČLOVĚK CHCE

Domy s červenými střechami v Cuzcu byly už celé zčernalé stářím, ale také vlivem znečištěného životního prostředí, které už město nějakou dobu sužuje. Kantu kráčela pomalu strmými a úzkými uličkami San Blas. Měla namířeno na přednášku. Vyšla hodně brzo. Doma už nikdo nebyl, a tak ji napadlo, že by ji procházka mezi lidmi mohla trochu rozptýlit.

Bylo chladné a vlhké ráno. Muži, ženy a děti oblečené v andském i evropském oblečení proudili ulicemi v obou směrech a Kantu se tak musela doslova proplétat davem. Ten den měla na sobě tyrkysovou halenu, džíny, tmavé boty a přes rameno jí visela brašna. Dlouhé husté vlasy měla stažené pestrobarevnou gumičkou do culíku. Tento účes jen podtrhoval krásu jejího obliče-

je. Kráčela zadumaně, hlavou se jí honily myšlenky na blížící se zkoušky a vůbec si nevšimla, že se k ní někdo přiblížil. „Kantu, není ti nic? Máš hlavu v oblacích? Volám na tebe a ty mě vůbec neslyšíš!“ zvolala žena, která jí právě sáhla na rameno.

Kantu se otočila a s úžasem v ní poznala tetu Mariú, mladší sestru svého otce, které bylo jen o pár let víc než jí. María měla dvě malé děti a byla rozvedená. Žila s nimi sama a v jedné ulici v Cuzcu měla malý obchůdek s laky. Její kdysi štíhlá postava se časem trochu zakulatila, ale povahou zůstala stále stejně energická a veselá. Právě díky svému odhodlání a podnikavosti si uměla v životě vždycky poradit. Oblékala se po evropsku a měla vytríbený vkus. Ten den vypadala obzvlášť elegantně, měla na sobě fialovou halenku, širokou černou sukni a střepečky na podpatku.

„Teto Marió! To je ale překvapení! Kde se tu bereš?“

„Potřebovala jsem vyzvednout peníze a koupit něco do obchodu,“ odpověděla jí s úsměvem žena. „Slyšela jsem, že se budeš vdávat! Je to pravda? To bude určitě ten mládenec s bílou tvářičkou, se kterým jsi poslední dobou vidět, že? Jak se vlastně jmenuje? A co dělá?“

„Ano, teto, budu se vdávat. Jmenuje se Juan Camarango. Je inženýr a žije v Santa Monice,“ přitakala Kantu nadšeně.

„A jeho rodina tě přijala? Jak s nimi vycházíš?“

„Poznala jsem zatím jenom jeho sestru a asi jsem se jí moc nelíbila. Jeho rodiče jsem ještě neviděla.“

„Tak snad s nimi budeš vycházet. Štěstí dvou lidí bohužel často podkopávají právě příbuzní. Ale řekni mi... opravdu tě miluje?“

„Ano, teto, říká, že mě zbožňuje a že chce, abychom spolu byli šťastní.“

„No, tak snad to myslí upřímně. Někteří bílí muži jsou hotoví donchuáni. Využijí ženu jen pro své potěšení a pak prásknou do bot. Nejlepší je hledat si partnera mezi našimi,“ pronesla María.